кметами, що й його власні поезії: барвистою, багатою, гнучкою мовою, що передає як-найтонші відтінки почуття й красу мистецьких образів. Переклади з російського Куліш подекуди переробив, „зукраїнізував“, і в такій формі деякі з них є просто перлинами української поезії („Степ о півдні“, „На греблі“, „Гадання-віщування“).

Та найбільшою заслугою Куліша, як перекладчика, є його переклад Шекспірових драм. Як каже Франко, Куліш взявся до перекладу Шекспіра як „пан української мови“, володіючи всіма секретами її багацтва й сили, й тому справді його переклади вийшли зразковими, передаючи текст ґеніяльного Анґлійця не тільки з найбільшою точністю, але з усіма нюансами його форми. Вже в 1882. році видав Куліш том I. „Шекспірових творів“, куди ввійшли: „Отелло“, „Троїл та Кресида“ й „Комедія помилок“. Він мав незабаром випустити і другий том, куди мали ввійти: „Король Лір“, „Коріолян“ і „Приборкана гострyха“. Але цей том так і не вийшов, і названі драми появилися вже аж по смерти Куліша, разом із другими драмами Шекспіра, під редакцією Ів. Франка в 1899—1902 роках у Львові. Всього видано тоді десять драм, крім названих іще: Гамлет, Макбет, Антоній і Клеопатра, Юлій Цезар, Ромео та Джульєта, Міра за міру, Багацько

галасу знечевля. До кожної з них Франко додав свою вступну розвідку. Куліш переклав іще дві річі з Шекспіра „Венецького Купця“ й „Цимбеліна“, але рукописи їх загубилися.

Своїми перекладами Шекспірових творів вніс Куліш до скарбниці українського слова як-найдорожчу вкладку: небагато літератур можуть похвалитися такими мистецькими перекладами Шекспіра, як українська — завдяки праці Куліша.